

цето му затрепера като премръзнало врабче на мокра клонка. Той отиде при богатия и рече:

— Азъ ще ходя на училище!

А богатиятъ смръщи рунтави вежди.

— Училище ли? Че за сиромашъ сиракъ ли е училище? Я си седи тукъ — трѣбвашъ ми! Ти работа имашъ, не може!

Ижо стоеше като онѣмѣлъ. Нали той е добъръ, нали е богатъ, нали за това взе Ижо при своитѣ — на училище да го прати! Но стопанинътъ не даде и да се говори повече за училище! Той излѣзе, после се върна съ една брадва. Повъртѣ я въ ржцетѣ си, погледа острия ѝ върхъ и отсѣче:

— Вземи я! Иди на дръвника, та насѣчи отъ ситното върше: дърва трѣбватъ за въ кжци.

— А кога ще ходя на училище?

— Тебе ти не трѣбва училище. Бравата ти стига!

Каза това и излѣзе. Така започна тежката зима за Ижо. Той ходѣше съ колата и голѣмия слуга за дърва, помагаше въ кжци, сѣчеше върше и спѣше въ студена мѣничка стая. Веднажъ стопанката видѣ Ижо на дръвника, оставилъ бравата и плаче. Тя го нахока:

— А-а-а-а! Не ща да ми плачешъ! Ако ми плачешъ — върви си. Не ми трѣбвашъ! А по-малкото момиче продума:

— Мамо, не му се карай. Той нѣма здрави царвули! Не му се карай.

— Като нѣма — кресна жената — азъ ли съмъ му крива! Нѣмалъ е късметъ — затова!

— Сигурно малкото момиче бѣше се молило на баща си, затова той викна веднажъ Ижо и му рече:

— До прозореца на твоята стая съмъ опъналъ конска кожа. Пази да не я изядатъ кучетата или крадци да я взематъ. Отъ нея ще ти изрѣжа едни хубави царвули.